

**Faye
Kellerman**

De doodsvormule

Vertaling Arthur Wevers

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Faye Kellerman
Oorspronkelijke titel: *The Theory of Death*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Arthur Wevers
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0036 7
ISBN 978 94 027 5379 0 (e-book)

NUR 330
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het
handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United
States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Ik moet je iets vragen.’

Geen inleidend beleefdheidspraatje, maar telefoonetiquette – of welke vorm van etiquette ook – was dan ook nooit zijn sterkste kant geweest. Decker wist wie hij aan de lijn had. McAdams had hem met een zekere regelmaat gebeld sinds hij bij de politie van Greenbury was vertrokken en rechten was gaan studeren aan Harvard, meestal om te zaniken en te zeuren. Hij klaagde zelden over de studie, maar vooral over zijn medestudenten en over mensen in het algemeen.

‘Zeg het maar.’

‘Het is hier nu voorbereidingsperiode. De tentamens zijn over twee weken. Kan ik bij jullie logeren en studeren?’

‘Natuurlijk kun je hier logeren. Ik kan je alleen niet verzekeren dat het ook rustig is.’

‘Ik kan in de bibliotheek van een van de vijf *colleges* studeren. En ze hebben iets uitgevonden wat oordopjes heet. In elk geval moet ik hier weg.’

‘Verder alles goed?’

‘Het gaat prima. Ik ben het hier gewoon zat. Je kent me. Ik ben niet echt een teamspeler.’

‘Geen type voor studiegroepjes?’

‘Heb jij me niet gezegd dat de sterkte van een groep wordt bepaald door de zwakste schakel?’

‘Dat zou best kunnen.’

‘Er zijn hier een heleboel zwakke schakels, ouwe. Ik moet even weg en in mijn eentje zijn.’

‘Hoelang wil je ongeveer blijven?’

‘Tien dagen à twee weken. Ik beloof dat ik me zal gedragen. Ik zal niet lopen zeuren.’

‘Je weet toch wat ze zeggen over beloften waar je je niet aan kunt houden?’

‘Ja of nee?’

‘Je bent hier altijd welkom, Tyler. Wanneer wil je komen?’

‘Ik zit al in de bus.’

‘De bus?’

‘Ik had niet zo’n zin om met de chauffeur van mijn limo te kletsen.’

‘Aha. Ik had gedacht dat je zoiets onder je stand zou vinden.’

‘Alsjeblieft, zeg. Ik heb het nogal impulsief besloten. In het ergste geval gooi je me wel de deur uit, dacht ik. En als jij me de deur uitgooit, vraagt Rina wel of ik weer binnen wil komen. Dit gesprek is dus eerder een soort formaliteit.’

Decker glimlachte. ‘Nou, bedankt dat je het even meldt.’

‘Kun je me komen halen?’

‘Ik ben aan het werk, Tyler.’

‘En Rina?’

‘Die is vandaag ook aan het werk.’

‘Er is vast wel iemand die het even van je kan overnemen wanneer jij een collega ophaalt die tijdens de uitoefening van zijn beroep is neergeschoten.’

Het busstation was in Hamilton en ongeveer een halfuur rijden. Niet dat Decker het zo druk had. Er viel een lange stilte. ‘Ik denk dat ik wel iemand kan sturen.’ Een nog langere stilte. ‘Of misschien kan ik je zelf komen halen.’

‘Je wilt gewoon dat ik “alsjeblieft” zeg.’

‘Ga je gang, jongen.’

‘Alsjeblieft.’

‘Hoe laat kom je aan?’

‘Over drie kwartier. En niet te laat komen. Ik ben een pietje-precies.’

De lucht was grauw en dreigend, en het was een paar graden boven nul. Na de laatste storm waren de snelwegen sneeuwvrij gemaakt, maar er lag hier en daar nog steeds ijs op het wegdek. Maar het was goed om even weg te zijn van het bureau. Het nieuwe verwarmingssysteem was verre van ideaal. Meestal was het stikheet op het bureau, behalve op een paar plekken waar het ijskoud was. De winter was een stuk milder dan vorig jaar, maar in het Noordoosten betekende dat nog altijd witte landschappen met donkere boomstammen, ijs in de bossen en barre, harde grond en dood gras in de achtertuin. Rina had kruiden en tomaten geplant in een kas en verzorgde hun planten liefdevol. De laatste tijd had ze wel vaker gezegd dat ze misschien een hond wilde – een mopshond of een dwergspaniël. Iets draagbaars zodat ze hem konden meenemen wanneer ze op bezoek gingen bij hun kinderen. Decker wist het nog niet, maar iets kleins was misschien wel te doen. Hij hield van dieren, zolang ze tenminste vier poten hadden. In de tientallen jaren dat hij voor de politie werkte, had hij zijn bekomst gekregen van de variant die op twee poten liep.

Decker arriveerde bij het busstation op het moment dat de bus aankwam. Hij rekte zich uit toen hij de auto uit kwam. Een halfuur verkrampt achter het stuur van een klein autootje zitten eiste zijn tol voor zijn lichaam van één meter negentig. Dat en zijn leeftijd, hoewel hij zich prima voelde. Hij had een volle bos wit haar, en zijn borstelige snor toonde nog sporen van de oorspronkelijke rode kleur. Hij liep recht en was helder van geest: wat wilde hij nog meer?

Hoewel hij de jongen bijna elke week sprak, had hij hem al vijf maanden niet gezien. En Tyler was veranderd, Decker zag het direct toen hij uitstapte. Hij was nog steeds slank, maar hij zag eruit alsof hij naar de sportschool ging. Zijn borstkas was breder en hij leek een

dikkere nek te hebben. Zijn donkerbruine haar hing net boven zijn schouders – het was lang en helemaal uitgegroeid. Hij moest nodig naar de kapper. Zijn intense, bruin-groene ogen speurden het perron af en zodra hij Decker zag, slaagde hij erin een vage glimlach op zijn gezicht te toveren.

Toen Tyler afgelopen augustus uit Greenbury was vertrokken, was hij genezen van zijn schotwonden. Maar er waren toch nog sporen van te zien. Zo merkte je dat Tyler een beetje mank liep, maar alleen als je erop lette. In de loop van de tijd zou het vanzelf wel overgaan. De herinnering aan wat hij had meegemaakt was weer iets heel anders. Decker nam zijn weekendtas van hem over.

‘Welkom thuis.’

Een brede glimlach. ‘Als ik thuis ben, zit ik in de problemen.’

Decker sloeg zijn arm om hem heen. ‘Nou, wat vind je van “welkom terug”?’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Man, ik voel me meteen een stuk beter. Alsof ik adem kan halen zonder dat er meteen een discussie op volgt. Hoe gaat het met Rina?’

‘Ik heb haar nog niet gesproken.’

‘O.’ Hij trok een gezicht. ‘Ze vindt het toch niet vervelend dat ik kom logeren?’

‘Rustig maar, Harvard. Je bent bij vrienden.’

‘Dat is lang geleden. Hoe is het Greenbury vergaan in mijn afwezigheid?’

‘Zijn gangetje. En na afgelopen winter wil ik dat graag zo houden.’

‘Je hebt groot gelijk.’

De twee mannen bleven bij de auto staan. Decker opende de portieren en Tyler gooide zijn tas achterin. Hij ging op de passagiersstoel zitten. ‘Dus niks interessants?’

Decker startte de motor en zette de verwarming voluit. ‘We hadden een sterfgeval, maar dat was een natuurlijke dood: een man van

eenentachtig die aan een hartaanval was overleden. De dochter heeft het telefonisch gemeld. Ze had al een paar dagen niets van hem gehoord. Het was niet zo'n fraai tafereel.'

'Arme man.'

Het was de eerste keer dat Decker Tyler ooit uitdrukking had horen geven aan zijn medeleven. 'Ja, dat was wel een beetje treurig. Maar hoe gaat het met je?'

'Ja, goed hoor.'

'Heb je nog geoefend op de schietbaan?'

'Af en toe. Ik heb nauwelijks de kans gehad om te gaan. Een rechtenstudie is behoorlijk tijdrovend.'

'Het eerste jaar is het lastigst.'

'Vooral heel saai. Je moet wel een lange aandachtsspanne hebben. Sommige onderwerpen vind ik eigenlijk wel boeiend. Dat had ik niet verwacht.'

'Wat vind je interessant?'

'Strafrecht... wat anders? Maar om het strafrecht echt goed te begrijpen, moet je inzicht hebben in het recht inzake de onrechtmatige daad, en dat is saai. Het neemt bijna het hele eerste jaar in beslag. Nou ja, het is gewoon een horde die je moet nemen.' Hij keek Decker aan. 'Fijn je weer te zien, ouwe. Je ziet er goed uit voor je leeftijd.'

'Dat "voor je leeftijd" mag je wel weglaten. Jij ziet er ook goed uit. Je bent bij de sportschool geweest.'

'Daar kan ik tenminste mijn energie kwijt.' Hij haalde zijn vingers door zijn haar. 'Ik weet het. Ik moet naar de kapper. Misschien laat ik mijn hoofd wel kaalscheren.'

'Waarom zou je dat doen? Je hebt een mooie bos haar. Je hebt nog alle tijd om kaal te worden.'

'Ik vind het vervelend om naar de kapper te gaan. Maar ik zal mijn hoofd wel vaak moeten scheren om het glad te houden. Ik heb er een

hekel aan om iets aan mijn uiterlijk te doen. Als het niet ongepast was, zou ik in een gescheurde pyjama rondlopen en kranten om mijn voeten wikkelen.'

Decker lachte. 'Dan is het maar goed dat je geld hebt, zodat je door kunt gaan voor een excentriekeling. Anders lijkt je toch eerder op een halve gare.'

'Ja, dat is het enige verschil, hè?'

Er kwam een oproep van het bureau binnen op de Bluetooth in de wagen. Decker drukte op het knopje en de luidspreker kwam tot leven. De stem van Mike Radar.

'Waar ben je in vredesnaam?'

Decker vroeg: 'Wat is er aan de hand?'

'Waar ben je?' Radars stem klonk nog steeds gespannen, maar ook gedempt.

'Ik haal Tyler McAdams op bij het busstation. Hij is een paar weken in de stad.'

'Hallo, chef.'

'Hé, Tyler. Alles goed?'

'Ja hoor. Prima.'

'Mooi. Decker, hoe ver ben jij van de afslag Elwood van de snelweg?'

'Ongeveer tien minuten rijden. Hoezo?'

'Ik geef je de richtingaanwijzingen die ik gekregen heb en dan zie ik je daar. Tyler kan meekomen.'

'Wat is er aan de hand?'

'We hebben een lijk, dat is wat er aan de hand is.'

Door alle bochten, u-bochten en gemiste afslagen op de zandweg kostte het ongeveer een halfuur om bij de afgelegen plek in het bos te komen. Toen Decker de open plek had gevonden waar ze de auto naast de andere politievoertuigen konden parkeren, moesten hij en

Tyler nog een paar minuten tussen de bosjes en de kale bomen lopen om bij de plaats delict te komen.

Het bureau was onlangs een stuk professioneler geworden. Er was nu zelfs officieel politielint, dat om de boomstammen rondom het lijk was gespannen. Drie geüniformeerde agenten bewaakten de plaats delict en deelden overschoenen, handschoenen en bewijszakjes uit. Hij en McAdams deden de overschoenen en handschoenen aan, en Decker bukte zich en dook onder het lint door. De grond was bedekt met een laag verse sneeuw; de aanwezige agenten hadden de tegenwoordigheid van geest gehad om de sporen van en naar het lijk niet te verstoren. Er liepen heel veel andere sporen over het terrein – van herten, hazen, kalkoenen en vossen.

Het was een naakte man, die op zijn buik lag en een beetje naar links was gebogen. Op het eerste gezicht was hij ongeveer één meter vijfenzeventig lang en tussen de vijfenzestig en zeventig kilo. Geen duidelijke littekens op zijn romp, benen en armen – behalve de wonden en scheuren in het vlees die waarschijnlijk door dieren waren veroorzaakt. Ook zijn onderbuik was opengereten. Toen Decker bij het lijk neerhurkte zag hij dat het bleek begon te worden doordat het bloed naar de onderkant van het lijk was gestroomd. De huid was koud, maar het lichaam was nog lang niet bevroren.

Met zijn telefoon nam hij enkele foto's van het lijk. Toen veegde hij zachtjes de sneeuw van het hoofd. Decker bestudeerde het ronde gezicht, de blauwe ogen, het bruine, rechte haar, de volle lippen, de zwakke kin en de open mond, waarvan alle voortanden nog heel waren. Eén schot door de rechterslaap en halfbevroren bloedspetters op zijn gezicht en schouders.

Decker kwam overeind. De revolver lag ongeveer tien centimeter naast de rechterhand, die gekromde vingers had alsof ze het vuurwapen hadden vastgehouden. Een net stapeltje kleren lag ongeveer een halve meter naast het lijk. Naast de kleren stond een paar schoenen.

Decker probeerde te bellen, maar er was geen bereik. Hij draaide zich om naar McAdams. De laatste keer dat de jongeman een lijk had gezien, was hij misselijk geworden. ‘Gaat het wel?’

‘Het gaat. Waarschijnlijk omdat we buiten zijn en het niet al te erg stinkt.’

‘Frisse lucht is goed.’

‘Dat lijk is afschuwelijk.’ McAdams keek naar Decker. ‘Dit komt toch door dieren?’

‘Waarschijnlijk.’ Decker draaide zich om naar Lauren Hellman, de agent die het dichtst bij hem stond. Ze was in de dertig en had blonde krullen en bruine ogen. ‘Wie heeft hem gevonden?’

‘Anoniem telefoontje naar het bureau. Er is hier geen bereik, dus de beller moest eerst uit het bos zien te komen.’

‘Het telefoonsysteem heeft het mobiele nummer waarschijnlijk wel geregistreerd.’

Ze glimlachte. ‘Natuurlijk. Toen we terugbelden, kregen we een voicemail – iemand met de naam Carson. Volgens de korpscommandant deed zijn stemgeluid denken aan een puber. Hij heeft iets op de voicemail ingesproken, verteld dat hij van de politie was en verzocht terug te bellen. Als Carson niet terugbelt, komen we er wel achter wie hij is.’

‘Ik zal hem moeten ondervragen. Het slachtoffer zelf lijkt ook niet veel ouder dan een tiener.’

‘Een student van een van de colleges?’ suggereerde McAdams.

‘De colleges hebben voorlopig nog niemand als vermist opgegeven.’

‘Doen ze dat dan?’

‘Wel als iemand langer dan een dag of twee vermist is. Maar deze jongeman is misschien nog niet zo lang vermist omdat het lijk niet bevroren is.’ Tegen Lauren: ‘Heeft iemand iets aangeraakt?’

‘Nee, meneer.’

‘En die kleren lagen ook zo toen jullie hier kwamen?’

‘Ja, meneer.’

‘Oké. Is de lijkschouwer al op de hoogte gesteld?’

‘Volgens mij heeft Radar de pathologische dienst van New York gebeld. Ik weet niet of hij de bijzondere opsporingsdienst heeft gebeld.’

‘Nergens voor nodig. Dit kunnen we zelf wel,’ zei Decker. ‘Het is niet als die moord van afgelopen jaar.’

Lauren trok haar wenkbrauwen op. ‘Nou, gelukkig maar. Vindt u ook niet, meneer McAdams?’

‘Inderdaad.’

‘Ik wist niet dat u er weer was.’

‘Het is maar voor een paar weken,’ zei Tyler.

‘Het lijkt alsof u precies op tijd bent.’

Decker zei: ‘Hij is hier niet officieel.’

‘O nee?’

‘Ik dacht dat je moest studeren.’

‘Ach, dat komt later wel...’ Hij grijnsde en wreef zich in zijn handen. ‘Wat kan ik voor je doen, ouwe?’

‘Als je het echt meent, kun je je telefoon pakken en wat foto’s maken van de kleren en de schoenen. Ik wil ook nog een paar foto’s van het lijk voordat ik zijn zakken doorzoek. Ik wil ook nog het een en ander opmeten.’

‘Okido.’

Decker mat de afstand tussen het lijk en de kleren, en de afstand tussen de rechterhand en de revolver. Zodra hij alles had genoteerd, ging hij op zijn hurken zitten en begon hij de zakken te doorzoeken, waarbij hij het stapeltje zo min mogelijk verstoorde. Helemaal leeg. Niet eens een stukje papier. Hij kwam overeind en veegde zijn broek af. ‘We hebben een onbekend lijk.’ Hij wendde zich tot McAdams. ‘Wat denk jij ervan?’

‘Ik heb namelijk zo veel ervaring.’

‘Geef nou maar gewoon antwoord.’

De jongeman dacht even na. ‘Zelfmoord of een moord die op een zelfmoord moet lijken.’

‘Waarom zelfmoord?’

‘Hmm... de revolver ligt bij de rechterhand en de wond zit aan de rechterkant.’ McAdams hurkte neer en keek naar de wond. ‘Stippen op zijn slaap. Als we zijn rechterhand controleren, vinden we waarschijnlijk kruitsporen. Geen zichtbare blauwe plekken of vingerafdrukken die op een handgemeen wijzen.’

‘Oké, en verder?’

‘Ik ben er net. Hou een beetje rekening met mijn jetlag.’

‘Je komt uit een stad die in dezelfde tijdzone ligt.’

‘Dat is een onbelangrijk detail.’

Decker glimlachte. ‘Als we aannemen dat het zelfmoord was, moet ons lijk op zijn eigen twee benen naar deze plek zijn gelopen, want ik zie niet eens bandensporen van een fiets.’

‘Maar er zijn wel een heleboel voetafdrukken.’

‘Laten we eens naar de sporen kijken. Deze...’ Decker wees naar een stel voetafdrukken. ‘Deze komen uit die bosjes en houden daar opeens op. De afdrukken zijn niet erg gedetailleerd en nogal vaag geworden doordat het heeft gesneeuwd en vervolgens is gaan dooien. Er zijn een paar goede onder die boomtoppen. Dat betekent dat hij hier vannacht naartoe is gelopen voordat het begon te sneeuwen.’

McAdams zei: ‘Deze sporen daarentegen... deze komen van de andere kant. Er zijn er een heleboel en de schoenaafdrukken zijn veel scherper. Deze zijn veel recenter, waarschijnlijk van vanochtend.’

‘Precies. Onze anonieme beller en waarschijnlijk een vriend, want er zijn twee stellen voetafdrukken. Ze stoppen ongeveer een meter van het lijk. Dan maken ze een u-bocht. En je kan zien dat ze grotere passen nemen nadat ze zich hebben omgedraaid.’

‘Ze rennen weg van het lijk.’

‘Precies.’ Decker dacht even na. ‘Als dit moord was, zou ik verwachten dat je daarvoor bewijzen in de sneeuw vindt... zoals sleepsporen naast de schoenafdrukken.’

‘Misschien heeft de moordenaar de sleepsporen uitgewist en de sneeuw zijn werk laten afmaken.’ Hij zweeg even. ‘Denk jij dat het om moord gaat?’

‘Het is een rare plek om zelfmoord te plegen. Zelfmoordenaars willen meestal dat hun laatste daad erg goed te zien is.’

McAdams knikte. ‘Wat denk jij ervan dat hij naakt is?’

‘Goeie vraag. Hij verlaat deze wereld zoals hij ter wereld is gekomen.’ Decker schudde zijn hoofd. ‘We moeten hem eerst identificeren. Neem maar een heleboel foto’s van zijn gezicht, want als we geen identiteitsbewijs vinden, zullen we langs de deuren moeten.’

‘Of van college naar college.’

‘Of van college naar college,’ zei Decker. ‘Daarna moet je een paar close-ups maken van alle sporen in de sneeuw – menselijk en anderszins. Wanneer je daarmee klaar bent, moet je alle schoenafdrukken die je kunt vinden veiligstellen.’

‘Heb je gips bij je?’

‘Achter in mijn auto.’ Decker zweeg even. ‘Weet je hoe je een schoenafdruk moet maken?’

‘Ik heb het nog nooit gedaan, maar ik weet zeker dat ik wel kan bedenken hoe het moet.’

‘Het is een beetje lastig in de sneeuw. Je moet een bepaalde handigheid hebben. Maar het wordt toch niet perfect doordat ijs smelt. Ik zal het je wel laten zien. Het is niet moeilijk, maar je moet ervoor zorgen dat het mengsel helemaal glad is en dat er geen luchtbelletjes in zitten. En je moet snel werken, voordat het hard begint te worden. Weet je wat, McAdams? Ik doe de gedetailleerde onder de boom die waarschijnlijk door ons slachtoffer zijn achtergelaten en dan doe jij

de schoenafdrukken die waarschijnlijk van de anonieme beller en zijn vriend zijn.'

'Prima.' Terwijl McAdams foto's stond te maken, liep Decker terug naar Lauren. 'Heeft iemand een auto, een motor of een fiets gevonden? We zitten hier behoorlijk diep in het bos. Als hij niet ergens in een boshut woonde, moet hij toch met een of ander vervoermiddel zijn gekomen.'

'Nee, niemand heeft een voertuig gevonden, maar we hebben alleen in de onmiddellijke omgeving gezocht.'

Decker begon naar afdrukken van fiets- of autobanden te zoeken. Hij vond niets. McAdams kwam naar hem toe. 'Ik heb ongeveer twintig foto's van zijn gezicht genomen. Wil je er even naar kijken voordat ik aan de voetafdrukken begin?'

Decker scrolde door de foto's. 'Ze zijn goed. Wanneer we weer bereik hebben, kunnen we ze naar mijn computer op het bureau sturen en flyers maken om hem te identificeren.' Hij viste zijn autosleutels uit zijn zak. 'Ga het gips maar pakken zodra je klaar bent met de foto's.'

'Ja, baas.'

'Je hoeft dit niet te doen, weet je.'

McAdams glimlachte. 'Geen probleem, Decker. En als het wel een probleem is, hoor je het vanzelf.'

'Prima.' Decker keek naar de hoge schoenen aan McAdams' voeten. Dat was goed. Maar hij droeg geen sjaal of muts en alleen de latex handschoenen die hij had gekregen om besmetting van het bewijsmateriaal te voorkomen. 'Trek warmere kleren aan, Tyler. Je zult ze nodig hebben.'

'We zijn hier nog wel even.'

'Ja, zorg dat je niet onderkoeld raakt.'

'Ik zal wat warmere kleren uit mijn tas pakken.'

'Sinds wanneer ben je zo gezellig?'

'Maak je geen zorgen. Dat kan zo weer over zijn.'

‘En weet je zeker dat je dit wilt doen? Mike Radar komt zo. Je kan mijn auto nemen, dan rij ik wel met hem mee.’

‘Probeer je van me af te komen?’

‘Helemaal niet. Het is wel handig om een extra stel ogen te hebben.’

‘Ogen die nog niet aan staan lijden?’

‘Ik denk niet dat het erg druk wordt op je begrafenis.’

McAdams haalde zijn schouders op. ‘Ik ben zo terug met het gips.’

‘Ben je een beetje een goede padvinder?’

‘Helemaal niet, maar ik heb GPS op mijn telefoon.’

‘Volgens mij is er nauwelijks bereik. Maar ik heb in elk geval een kompas.’

‘Wauw! Dat is wel erg ouderwets.’

‘Ik ben ook ouderwets. Trek nou maar iets warmers aan en dan laat ik je zien hoe je een schoenafdruk maakt. En probeer ze nou niet allemaal te maken... Zoek van iedere schoen de beste afdruk uit. Ik wil niet dat we opeens zonder materiaal komen te zitten. We zien elkaar weer als we allebei klaar zijn.’ Decker wees naar een stel enkele schoenafdrukken die in het bos verdwenen. ‘Zie je dat?’

‘Het lijken wel voetafdrukken.’

‘Dat was iemand die niet rende, maar liep. En ze gaan maar één kant op. Zodra Mike er is om aanwijzingen te geven aan de technische recherche, gaan we een stukje wandelen.’